

## Lục Trà Chanh

Re : Quán trà Tự Chọn từ lâu đã trở thành điểm hẹn khá quen thuộc của mọi người. Khách đến quán đủ mọi lứa tuổi, Nguyệt Thiên tôi là phục vụ ở đó. Làm việc ở đây, tôi được nghe chính các nhân vật kể về mối tình của mình, tôi cảm nhận được nỗi đau trong lòng họ. Ứng với mỗi câu chuyện là tên một loại trà, kết thúc mỗi câu chuyện luôn có câu : "Quán trà là nơi bắt đầu và kết thúc mọi chuyện."

Mở đầu cho Quán Trà kì này là một câu chuyện xảy ra khi tôi đến quán làm khoảng 3 tuần, tên câu chuyện là " Lục trà chanh - thăm lặng và đợi chờ". Bạn đã biết đến vị đắng của Lục Trà?! Vậy thì thật sự mức độ đắng của nó tới đâu? Hãy xem rồi sẽ rõ....

### LỤC TRÀ CHANH - THĂM LẶNG VÀ ĐỢI CHỜ

#### Part 1

Tôi bung ly trà đến chỗ bàn sát cạnh cửa kiếng, nơi con người ta có thể vừa uống trà, vừa nhìn ra ngoài ngắm mọi vật.

- Lục Trà Chanh của em đây!

Tôi đặt ly trà xuống trước mặt một cô bé chừng 17 hay 18 tuổi gì đó. Cô bé mỉm cười :

- Cám ơn chị!

Tôi quay về quầy tiếp tân, từ chỗ ấy, tôi có thể quan sát cô bé rõ nhất. Một cô bé khá xinh nhưng sao tôi có cảm giác đôi mắt xoe tròn kia có vẻ buồn quá. Thật không hợp với khuôn mặt trái xoan ngây thơ kia tí nào. Cô bé cứ ngồi im và lặng lẽ nhìn ra ngoài, như thể là đang chờ đợi ai vậy, Có lẽ cô bé có hẹn trước.

Nhưng rồi hình như người mà cô bé chờ đã không tới, vì đã tới lúc quán đóng cửa, cô bé ra về với một nỗi buồn âm thầm.

Không, đó không đơn thuần là một cái hẹn tầm thường, tôi biết như thế vì suốt tuần lễ đó, cô bé cứ đến, cứ chờ, cứ buồn bã ra về và đặc biệt là vẫn cứ uống mãi món Lục Trà Chanh, thứ trà mang vị đắng, chát, chua và có cả ngọt nữa. Cô bé luôn luôn ngồi ở góc bàn đó, khiến cho tôi có cảm giác hình như chỗ đó thiết kế là để dành riêng cho cô bé....

Một ngày như mọi ngày, cô bé lại ghé quán khi đồng hồ vừa điểm 2h trưa. Như thường lệ, tôi mang trà ra cô bé, và khá quen với món trà mà khách hay uống nên tôi không cần hỏi, cứ bung trà ra cho

cô bé.

- Lục Trà Chanh đây! Chà...sao em cứ uống mãi món này mà không đổi món khác? Còn nhiều thứ mà. Hay em bị nghiện Lục Trà Chanh rồi?

Câu hỏi vô tình của tôi dường như đã tác động mạnh đến tâm trạng hiện thời của cô bé. Cô bé cười nhạt :

- Ủa, có lẽ chị nói đúng! Em đã bị nghiện Lục Trà Chanh thật rồi. Nghiện cái cái vị chua của Chanh, vị đắng và chát của Lục Trà. Chua-Chát-Đắng, giống như hương vị của tình yêu vậy.

Cô bé làm tôi tò mò quá. Tôi thật muốn biết việc gì đã xảy ra mà cô bé lại trở nên như thế. Đáng lí cái lứa tuổi của cô bé phải hồn nhiên, ngây thơ lắm chứ, tại sao...

- Chị tên gì?

Câu hỏi của cô bé đã đưa tôi khỏi một chuỗi những câu hỏi không lời đáp ấy. Tôi trả lời :

- Chị tên Nguyệt Thiên!

Cô bé cười :

- Tên em là Trúc Tiên. Hình như chị đến làm ở đây chưa lâu nhỉ?!

- Ủa, chị mới nhận việc được một tuần nay. Nhưng câu chuyện của em...à, chị xin lỗi, chị hơi vô duyên nhỉ!

- Không sao. Nếu như chị muốn biết như thế thì cứ ngồi xuống đây. Dù sao thì em cũng cần có người tâm sự

Tôi ngồi xuống chỗ đối diện cô bé, cô bé phóng tầm mắt về một nơi xa xôi qua lớp kính rồi bắt đầu kể :

- Câu chuyện xảy ra cách đây 1 năm, tại quán trà này, em đã.....

Câu chuyện bắt đầu lúc mà Trúc Tiên còn là một cô nữ sinh hồn nhiên, chưa biết nghĩ hay mong nhớ bất cứ một ai cả. Vào một ngày nọ, tại quán trà này, cô bé đã gặp được người đó...

Nó đặt mạnh ly trà lên bàn để cố ý gây sự chú ý của một anh chàng khá bảnh bao đang ngồi ấy, nhìn ra ngoài đường. Anh chàng đã quay lại nhìn nó như nó mong đợi. Anh ta hỏi :

- Gì đó cô phục vụ?

Anh làm nó bối rối quá trời. Gì chứ ? Nó đâu phải phục vụ. Nhưng đám bạn nó từ bàn bên kia đang ôm bụng cười, nó không muốn mất mặt như thế, nó cố tình nói to lên để át khí thế của anh :

- Ai...Ai bảo anh tôi là phục vụ?

- Cô không là phục vụ cứ là gì?

- Là khách!

- Khách?

- Ừa, bộ hông được sao?

Anh chớp mắt nhìn nó :

- Được...nhưng sao cô không về chỗ mấy cô bạn của cô nhỉ? - vừa nói, anh vừa liếc mắt sang bàn bên kia.Nó trả lời tinh bơ :

- Tại tui thích ngồi đây.

- Nhưng đây có người ngồi rồi.

- Tui biết chứ, nhưng mình anh ngồi thì hơi rộng, tui ngồi nữa được không?

Anh mỉm cười :

- Được! Nhưng cô cứ ngồi một mình nhé! Chào cô!

Nói rồi, anh đứng lên đi một mạch ra cửa làm nó ngẩn ngơ. Mấy đứa bạn của nó bắt đầu cười nhạo, nhưng với nó thì chuyện đó giờ đã không nghĩa lý gì nữa, nó chỉ cảm thấy có lỗi vì đã vô cớ chọc giận anh. Nó bắt đầu nghĩ phải gặp lại và xin lỗi anh mới được...

- Ôi, tới giờ em phải đi rồi, hôm khác em sẽ ghé kể chị nghe tiếp. Chào chị!

Cô bé hồi hã ra về. Tôi nhìn theo sau, cứ luôn xao xuyến mãi. Tôi thật sự muốn biết chuyện gì đã cướp đi vẻ vui tươi của cô bé, nhưng phải chờ tới ngày mai, khi cô bé quay lại quán trà.....

Back to top

muahong [ Vừa ra đời ] - Offline - Posts: 47

Joined: Feb 22 2006 - - Age: 21 -

\$9777 Dollars

Posted: Thu Feb 23, 2006 1:22 pm

## Part 2

Ngày hôm sau, như thường lệ, khi đồng hồ vừa điểm 2h trưa là cô bé xuất hiện. Tôi nhanh nhẩu bung trà ra và ngồi xuống chỗ ghế đối diện cô bé. Sau khi hớp ngụm trà đầu tiên, cô bé hỏi :

- Hôm qua em kể tới đâu rồi chị?

- Tới đoạn anh chàng ấy đứng lên bỏ ra về.

Cô bé lại phóng tầm mắt ra xa và bắt đầu hồi tưởng lại :

- À phải, lúc đó thì em.....

Lúc đó thì nó đã nhận ra lỗi lầm của chính bản thân nó. Đúng là nó hơi bị vô duyên thật. Tại nó mà anh giận dỗi bỏ về. Mà xưa nay, tính của nó rất sòng phẳng, nghĩa là đã vay ai cái gì thì phải trả cái đó, đã làm sai cái gì thì phải xin lỗi và khi nào được sự tha thứ của người khác, nó mới thôi. Cho nên nó đã chủ động chờ anh suốt ngày hôm sau. Lạ thật! 3h rồi mà sao anh chưa tới nhỉ?! Nó nghe ông chủ quán Trà bảo anh là khách quen ở đây, thường ghé độ khoảng 3h trưa, nó đã đề phòng trường hợp anh tới sớm hơn nên đã đóng đô ở đây từ lúc 12h trưa. Thế mà giờ này anh còn chưa tới. Hay là anh đến muộn? Nhưng rồi nó biết anh không phải đến muộn mà là thật sự không đến. Vì đã 8h tối rồi. Nhưng nó vẫn kiên trì ngồi đợi. 9h, quán đóng cửa, nó đành ra về với một ngày chờ vô vọng. Nó không bỏ cuộc! Nhiều khi suy nghĩ, nó cảm thấy nó ngốc. Sao lại có thể bỏ thời gian ra chờ một kẻ không quen biết để nói một lời xin lỗi mà có lẽ cũng chẳng cần thiết đối với người ấy. Nhưng nó không muốn phá vỡ quy tắc của bản thân. Nó sẽ chờ anh dù rằng có lẽ anh sẽ không quay lại đây nữa. Nhưng nếu thật anh không quay lại nữa thì sao? Chẳng lẽ nó phải ngồi đây đợi tới hết đời sao? Nó bắt đầu cảm thấy lo lắng. Và nó bắt đầu cầu nguyện cho anh quay lại thật nhanh.

Tính đến hôm nay thì đã là ngày thứ tư nó chờ anh kiểu đó rồi. Anh vẫn chưa quay lại. Thế là từ một người mong muốn nói lời xin lỗi, nó biến thành một kẻ xấu xa, lúc nào cũng lăm bằm nguyên rủa anh. Sao anh lại có thể đi luôn như thế chứ? Nó ghét anh. Nhưng hông biết ghét như thế nào nữa. Nó cúi mặt xuống bàn, chán nản và tiếp tục suy nghĩ về cái sự ngốc nghếch của mình. Hay là nó thôi không chờ nữa? Ừa, nó có thành ý rồi, cái này là tại anh không quay lại chứ không phải tại nó. Thế là nó đứng dậy và định ra về nhưng.....

- Cho cháu như cũ nhé!

Ồ...giọng ai nghe bức rức quen tai thế nhỉ?! Hình như là.....

Nó vội vàng quay lại chỗ ngồi, cái chỗ mà ông chủ quán bảo anh hay ngồi, cũng là cái nơi mà nó trêu anh để rồi anh bỏ đi. Vậy ra cái sự chờ đợi của nó hông hẳn là vô ích, anh đã quay lại.

Anh vừa vào đến chỗ ngồi cũ là đã trông thấy nó. Anh ngạc nhiên, tròn mắt nhìn nó như thể nhìn một sinh vật lạ :

- Cô...ơ....sao lại là cô?

- Chào anh! Rất vui được gặp lại anh!

Nó làm ra vẻ như hông có gì, nồng nhiệt đón tiếp anh như đón một vị khách quý. Anh đáp lại sự hỏi của nó bằng một cái chau mày, rồi anh quay mặt định bỏ đi. Tuy nhiên, nó không muốn phải tiếp tục chờ đợi anh kiểu này nữa. Nó nắm lấy vạt áo anh, kéo lại :

- Anh khoan đi đã. Tôi có chuyện muốn nói mà....

- Nè, cô làm gì thế? Buông áo tôi ra, rách bây giờ.

- Anh phải nghe tôi đã chứ!

Chẳng biết lúc đó là sợ rách áo hay tại tội nghiệp nó mà anh thay đổi ý định. Anh nói :

- Thôi được, cô buông áo tôi ra đã. Tôi sẽ nghe cô nói. Thế cô muốn nói gì nào?

- Ô...tôi....tôi.....- Kì lạ! Rõ ràng nó đã chuẩn bị kĩ càng trong mấy ngày qua những câu nào phải nói với anh. Thế mà giờ đứng trước anh, nó tự nhiên quên mất tiêu những gì nên nói.

Ông chủ quán xuất hiện. Anh hỏi nó :

- Cô uống gì thì kêu luôn đi.

Nó nhìn anh, rồi mỉm cười hỏi :

- Thế anh uống gì?

- Lục Trà Chanh!

Nó quay sang ông chủ :

- Cho cháu Lục Trà Chanh.

Anh ngây ngô nhìn nó :

- Cô bắt đầu đi ngược sở thích của mình từ khi nào vậy? Mà sao bắt chước tôi?

Nó đời nào chịu thua. Cho nên nó tấn công lại liền :

- Gì gọi là đi ngược sở thích? Tôi có bảo là không thích Lục Trà Chanh đâu. Nói cho anh biết nhé, tui uống thứ đó hơi bị thường xuyên đấy! Còn nữa, hông phải Lục Trà chỉ mình anh được uống đâu. Tui có quyền tự do mà....

Anh nhìn nó thao thao bất tuyệt nãy giờ mà không lên tiếng. Ông chủ quán mang trà ra. Anh cầm ly trà lên uống trước, vẻ mặt hết sức bình thường. Thế là nó nổi gót theo sau. Nhưng.....

Thấy nó ho sặc sụa, lại nhổ hết trà vừa uống ra và mặt thì nhăn nhó :

- Trà gì mà vừa đắng, vừa chát, vừa chua

- Lục Trà mà. Nhưng cô bảo cô uống nó hơi bị thường xuyên mà không biết sao? Kể ra thì lúc nãy những gì cô nói hình như hông đáng tin.

- Anh....tại tôi...ờ...lâu quá hông uống nên....

Anh bật cười. Đây là lần đầu tiên nó thấy anh cười. Kể ra thì anh cũng đẹp trai lắm chứ, với điều

kiện là anh đừng quá nghiêm nghị như lúc đầu. Anh nói :

- Cô này bướng thật. Ông chủ ơi....cho cháu Trà Sữa Mật Ong!

Nó nhìn anh :

- Anh kêu thứ đó chi vậy?

- Thì cho cô uống.

- Ai bảo với anh là tôi sẽ uống thứ đó?

- Thì tôi đoán!

- Xạo! Anh không đoán.

- À ....thì tôi hay nghe cô gọi lúc vào đây. Phải rồi, cô chờ tôi chi vậy?

- Ai nói với anh là tôi chờ anh?

- Ông chủ!

Nó lúng túng :

- Vì...tôi muốn xin lỗi anh vì vụ hôm bữa. Tôi....

- Tôi quên vụ đó rồi, cô cũng không cần nhớ đâu.

Thì ra anh là một con người khá rộng lượng, không quá hẹp hòi như nó tưởng tượng. Nó hỏi :

- Ngày nào anh cũng ra ngồi đây chi vậy? Chờ người yêu à?

- Tôi đâu có người yêu nào đâu mà chờ. Chỉ có chờ nghe thôi.

- Chờ nghe? Nghe cái gì vậy? Tin tức Khủng Bố hở?

Anh lại cười :

- Cô đùa vui ghê! Tui chờ nghe giọng một cô bé, cứ mỗi lần ghé quán trà, cô ấy luôn cười đùa, nụ cười y như thiên thần.

Nó sững sờ :

- Wa.....anh cũng si tình ghê ta! Nói tôi nghe xem cô ấy tên gì?

- Tên cô ấy, cô cũng biết đó.

- Thế sao? Nhưng tên gì cơ? - Vừa nói, nó vừa bưng ly trà mới kêu lên. Anh nhìn nó

- Cô ấy tên...Trúc Tiên!

Lập tức, ly trà trên tay nó rơi xuống liền. Nó hoảng hồn :

- Sao?! Tên nghe giống tôi nhi?!

- Chẳng những tên mà người cũng thế, tôi đang nói cô đó.

Tim nó đập mạnh. Cái gì? Anh nói vậy có nghĩa là.....Nó vụt chạy khỏi quán trà trong lúc đầu óc còn rối ren.....

Tôi nhòm đồng hồ :

- Tới giờ em phải đi rồi đúng không?

- Ừa. Thôi em phải đi đây, chào chị.

Thế là cô bé ra về. Tôi bồi hồi nhìn theo, mong ngày mai tới thật nhanh để tôi còn được nghe cô bé kể tiếp câu chuyện....

Back to top

Joined: Feb 22 2006 - - Age: 21 -  
\$9777 Dollars  
Posted: Thu Feb 23, 2006 1:23 pm

### Part 3

Ngày hôm sau, cũng giờ đó, tôi và cô bé lại ngồi với nhau trong quán trà. Sau khi hớp ngụm trà đầu tiên và đặt ly xuống, cô bé bắt đầu kể tiếp :

- Đó là lần đầu tiên.....

Đó là lần đầu tiên có người nói thế với nó. Sao chứ? Một con nhỏ tinh nghịch, ngổ ngáo như nó mà có người thích sao? Nhưng anh làm nó bất ngờ quá sức! Ví trông anh trầm tĩnh, lạnh lùng thế mà lại bạo gan tỏ tình với nó. Nhưng anh co bạo gan hay không, với nó giờ không quan trọng nữa, mà cái chính là nó phải giải quyết việc này như thế nào. Ừm, nghĩ kĩ thì nó với anh đâu có gì là quá thân mật hay quen biết. Nó gặp anh mới 2 lần, nói chuyện với anh mới 1 lần, không kể lần đầu nó trên anh. Thế mà tại sao anh lại nói thích nó chứ. Nó không tài nào hiểu được anh đang nghĩ gì. Nhưng giờ thì nó phải đối phó với lời tỏ tình này như thế nào đây? Nhận lời hả? Đâu có được. Nó với anh....nhưng phải làm sao đây? Nó thấy bối rối quá. Cho nên suốt tuần lễ ấy, nó không đến quán trà nữa....

Sau mấy ngày nằm nhà suy nghĩ và tham khảo ý kiến của mấy nhỏ bạn mà nó cho là chuyên gia trong lĩnh vực này, nó đã quyết định sẽ nói rõ với anh. Nó không thể nào để cái chuyện này làm rối trí nó mãi. Cho nên hôm nay, nó lại ghé quán trà....

Hôm nay anh không ghé quán. Lạ thật, hình như anh chỉ ghé đây khi nào nó đã chờ mòn mắt hay sao ấy. Hay tại số nó là số leo cây? Chuyên gia bị cho leo. A, nhưng mà nói anh cho nó leo cây cũng không đúng, vì anh có hẹn nó đâu. Đây là tại nó chủ động chờ anh chứ bộ. Mà phải công nhận, nó là một con người có lòng kiên nhẫn rất tốt. Bằng chứng là suốt 3 hôm nay, nó vẫn lẩn mò ra quán ngồi chờ anh. Nó cũng lầy lăm thắc mắc là sao nó lại rảnh rỗi để làm việc đó.

Hôm nay, nó chờ anh từ lúc 1h trưa, đến 3h, anh mới xuất hiện và cũng như lần trước, anh ngạc nhiên khi trong thấy nó :

- Sao lại là cô?

- Anh tới hơi muộn đó.- Thay vì trả lời anh, nó nhìn đồng hồ đeo tay và nói như thế. Anh chớp mắt nhìn nó :

- Thế ai bảo cô chờ tôi mà cô lại hếch sách tôi về giờ giấc.

- Ai bảo tôi chờ anh? Tôi mà chờ anh á? Anh đang mơ giữa ban ngày à?

Khác với lần trước, anh không bỏ về mà ngồi xuống ghế đối diện nó. Anh bảo :

- Thôi được, cô không chờ tôi. Thua cô luôn! Ông chủ quán xuất hiện. Anh nói :

- Cho cháu như cũ!

- Cháu cũng thế.

Đợi ông chủ đi rồi, nó mới bắt đầu vô vấn đề chính :

- Ô....hôm bữa...tôi....chuyện ấy....

Vấn đề bây giờ là nó không biết phải nó từ đâu và nói ra sao. Anh xen ngang lời nó :

- À, cô nhắc chuyện hôm bữa tôi mới nhớ. Hôm đó ý tôi là tôi rất thích vẻ hồn nhiên của cô cũng như mấy cô học trò khác, vì nó làm tôi nhớ lại thời còn đi học. Lúc ấy, tôi cũng tinh nghịch như thế. Nhưng hôm đó sao cô bỏ chạy vậy? Nè, đừng nói với tôi là cô nghĩ tôi.....

- Đương nhiên không rồi. Tôi dư sức hiểu ý anh nói gì chứ. Chẳng qua là tại hôm đó tôi chợt nhớ ra mình có việc bận đột xuất nên mới bỏ về. Chứ anh tưởng.....làm gì có chuyện đó chứ!

- Thế à? Vậy mà tôi cứ ngỡ cô hiểu lầm chứ.

Cả hai im lặng. Nó nghe tim mình đập mạnh. Trời ạ, làm sao nó có thể nói cho anh biết là nó thật sự đã hiểu lầm ý anh chứ. Ôi, thế là...mọi chuyện đều là do nó tự suy diễn ra ư? Trời ơi....nó cảm thấy xấu hổ quá đi. Giá như lúc này trong quán mà xuất hiện cái lỗ, nó sẽ chẳng ngại ngần gì mà chui xuống ngay.

- Nhưng tôi không tin là cô lại bận ngay lúc đó. Tôi nghĩ cô ỏ về là vì lí do khác.

Anh đột ngột quay lại đề tài ấy làm nó đâm ra lúng túng :

- Ô...thì tôi....

Thật may là ông chủ xuất hiện kịp lúc và giải thoát cho nó bằng cách mang đến hai ly trà :

- Lục Trà Chanh của cô cậu đây!

Anh ngạc nhiên nhìn nó :

- Ủa?! Chú có làm không ạ? Cô này đâu có uống Lục Trà.

- Không đâu. Ông chủ mang đúng rồi đó, tôi uống Lục Trà.

Anh sửng sốt :

- Cô bắt đầu uống Lục Trà trong lúc chờ tôi à?

- Ai....ai bảo tôi chờ anh chứ?

- Ông chủ.

Nó đỏ mặt :

- Ủa thì chờ anh, nhưng sao mấy hôm nay, anh không tới?

- Tôi bận. À mà mấy hôm nay cô rảnh lắm sao mà chờ tôi?

- Thì rảnh nên tôi mới chờ.

- Không bận học à?

- Xong rồi....

Anh gật đầu :

- Thế thì tốt!

Đoạn đứng lên và bảo nó :

- Vậy thì tui sẽ đưa cô đi chơi, coi như bù lại mấy bữa cô chờ tôi.

- O...hôm nay tôi....

- Nè, đừng nói với tôi là cô bạn nhé. Vì rõ ràng cô vừa bảo không bạn mà.

Nó nhìn đi chỗ khác :

- Thì không bạn là lúc nói thôi, còn bi giờ thì...tui bạn rồi.

Anh há hốc mồm sững sốt :

- Cô....có ai nói cô ngang như cua chưa vậy?

- Phải đó! Tui thuộc họ cua mà. Bây giờ anh mới biết à?

Nhận ra chất giọng ngang phè pha chút dỗi của nó, anh chớp mắt :

- A, thì ra cô còn giận. Thôi được, tôi xin lỗi đó.

- Anh xin lỗi con gái như thế sao?

- Chặc! Cô khó khăn ghê...nói xem tôi phải làm sao nào?

Nó thấy anh cũng tội nên cho qua. Nó đứng lên :

- Thôi được, ta đi đâu đây?

Tới phiên anh ngồi xuống :

- Đi đâu?

Lần này, đến phiên mồm nó ngoác ra :

- Anh vừa bảo là đưa tui đi chơi mà.

- À, tui chợt nhớ ra là mình bận. - Anh tỉnh bơ như không.

Nó tức tối :

- Anh.....

Anh bật cười :

- Tôi đùa thôi mà. Được rồi, mình tới khu vui chơi.

- Không! Tui lớn rồi, đâu còn bé.

- Thế cô bao nhiêu tuổi rồi?

- 16!

- 16? Còn bé chán. Đi thôi!

Tôi nhìn đồng hồ :

- Đã tới giờ rồi. Ôi...tiếc thật.

Cô bé cười :

- Không sao, mai em lại ghé mà.

Thế là cô bé ra về, Tôi nhìn theo bằng đôi mắt luyến tiếc. Ừm...mai cô bé lại sẽ đến và kể cho tôi nghe tiếp câu chuyện về Lục Trà Chanh.....

Part 4

Trúc Tiên ngồi vào ghế và bắt đầu kể tiếp câu chuyện :

- Hôm đó, em và anh ấy.....

Đã lâu lắm rồi, phải nói là từ khi Trúc Tiên được 10 tuổi, mẹ đã không còn đưa đến đây nữa. Vui

thật! Thì ra mặc dù lớn rồi, con người ta vẫn cảm thấy rất vui khi chơi ở đây. Sau một hồi rong ruổi với mớ trò chơi, nó và anh dừng chân trong một quán kem trong khu vui chơi.

- Nè, anh không ăn sao? Kem ngon lắm mà.

Anh vừa quay mặt lại đã phải đối diện với muống kem to tướng nó chìa ra trước mũi anh. Anh trả lời :

- Thôi, cô ăn đi. Tôi không đói.

Nó nguýt một hơi dài :

- Xạo! Anh chơi nãy giờ mà không đói à?

- Chơi nãy giờ là cô chứ có phải tôi đâu. Vớ lại, tôi ăn lúc nãy rồi.

- Nhưng bây giờ phải đói chứ. Tôi thấy đói mà.

- À, cái đó là do.....bao tử cô thuộc dạng không đầy mà.

Nó nổi giận càu vào người anh bằng cả hai tay :

- A, anh dám nói tôi như thế hả????

Anh phản ứng lại với trò đùa của nó bằng cách nắm tay nó lại. Anh bật cười :

- Thôi.....tôi chịu thua rồi.....

Nó mỉm cười :

- Tốt lắm! Cuối cùng rồi anh cũng chịu cười. Từ nãy tới giờ, mặt anh đơ như đá vậy.

Anh nhìn nó bằng ánh mắt trêu mến :

- Thì ra cô làm mọi cái chỉ để cho tôi cười thôi à?

Nó quay mặt đi chỗ khác để khỏi ngượng vì cái nhìn đó :

- Ờ.....thì tui ghét đi chung với mấy người mặt hình sự lắm. Mà anh đang nghĩ gì vậy? Trông có vẻ nghiêm trọng à ghen.

Anh không trả lời. Nó cũng không muốn hỏi gì thêm nữa.

- Vì sao vậy? Vì sao lại lo lắng cho tôi?

Nó bị anh bắt ngờ lời về chủ đề cũ :

- Ah.....cái này.....

Trời ơi! Sao anh lại nhìn nó như thế? Ánh mắt mang ý nghĩa "Tôi chờ nghe cô nói đây" của anh làm nó trở nên lúng túng. Bất chợt, nó nhớ ra cái câu tiếng anh của ông nào đó mà nó quên mất tiêu cái tên, nó đọc bừa :

- I want to make you happy because seeing you smiling make me happy!

Anh cúi mặt :

- Cám ơn nhiều lắm, Trúc Tiên.....

Đây là lần thứ hai anh gọi tên nó trong một cuộc nói chuyện. Nó với anh đi chung với nhau, nó từng chờ anh, anh từng chờ nó . Nhưng chưa ai trong hai người gọi thẳng tên đối phương, chỉ trừ cái lần.....

Nó nhìn lên, anh lại như lúc đầu. Anh đang nghĩ gì nhỉ? Nó khao khát muốn đột nhập vào suy nghĩ của anh ghê. Nó được ông chủ quán trà cho biết là anh vẫn thường như thế khi ngồi ở quán trà

Part 5

Tôi chống tay lên bàn :

- Vậy là em quyết định đào bới suy nghĩ của anh ta?

- Vâng! - Trúc Tiên gật đầu - Theo thời gian, quan hệ của em và anh ta.....

Anh hồi hả chạy vào quán :

- Xin lỗi! Tôi hơi muộn một chút.

Nó nguýt anh :

- "Một chút" á? "Một chút" của anh là hơn nửa tiếng đó. Hông biết quá muộn là bao lâu ta?

Anh xịu mặt :

- Thì tôi xin lỗi rồi mà. Cô thích làm khó tôi thế?

Nó đứng lên :

- Lần này tôi bỏ qua. Nhưng sau này anh không được tới muộn nữa nhé!

Nó bỗng giật mình về câu nói vừa rồi. "Sau này" à? Liệu giữa anh và nó có "sau này" không? Ôi, sao hai chữ ấy lại mang nhiều nghĩa thế nhỉ? Cứ như cả hai có quan hệ bồ bịch. Hình như nó đang nghĩ sai rồi thì phải. Ủa, nó với anh đâu có thân với nhau, mà thật ra nó cũng không có quyền gì trách anh đến muộn, cũng như anh không cần phải xuống nước năn nỉ nó. Hẹn hò à? Không phải. Anh chưa bao giờ nói với nó là "Trưa mai 2h chờ tôi ở đây" cả. Thế thì sao anh và nó gặp nhau? Cũng chẳng hiểu nữa. Tự nhiên nó có cảm giác là phải có mặt ở đây vào giờ đó một cách thường xuyên; và có lẽ anh cũng thế. Anh và nó đang đến gần nhau, một cách lặng lẽ mà không một ai nhận ra.

- Hôm nay cô muốn đi đâu?

- Siêu thị mới mở. - Thật may là anh không để vào tai câu vừa rồi của nó. Hoặc giả anh có nghe nhưng cố ý làm như không. Chắc anh không muốn làm nó ngượng.

Khi cả hai đang dạo trong siêu thị

- Anh An!

Anh quay lưng lại, nó cũng thế. Thì ra đó là một cô gái khá xinh xắn, và còn trông rất người lớn nữa chứ. Cô ta chạy lại gần :

- Anh đi đâu vậy?

- Không liên quan tới cô.

Giọng điệu của anh, ngay đến nó còn cảm thấy khó chịu. Sao anh lại có thể ăn nói như thế với một cô gái nhỉ? Mà cũng lạ thật. Anh từng tỏ ra lạnh lùng với nó, nhưng cũng không đến nỗi như thế. Anh ghét cô ta à? Nhưng cô ta là ai?

Cô gái vội lắng sang chủ đề khác :

- Anh đưa em gái đi mua sắm hơ? Dễ thương quá! Bé ơi, bé tên gì vậy? Chị mua áo mới cho bé nha!

Nó phát bực :

- Tôi hông phải con nít! Cũng không phải em của anh ta.

Anh mím môi cố gắng đừng bật cười :

- Tôi là con một.

- Thế cô ta là ai?

Phải rồi, nó là ai trong mắt anh chứ? Một con nhóc lăn xăn để anh trêu đùa à? Nó với anh đã khá thân thiết với nhau so với trước kia, nhưng mà.....nó phải trả lời làm sao đây? Nó là em của anh? Là bạn, hay là.....

- Đây là bạn gái tôi!

Anh đưa tay khoát vai nó. Cô gái sững sờ nhìn cả hai, mà chắc cô ta không ngờ rằng nó, người trong cuộc còn sững sờ hơn cả cô ta.

- Anh bắt đầu thích chơi với con nít từ khi nào vậy?

"Con nít"?!? Hơi bị si nhục rồi đó. Nó 16 tuổi rồi, đâu phải con nít. Nhìn kĩ thì cô ta cũng đâu lớn hơn nó bao nhiêu.

- Anh cứ từ từ mà chơi trò chơi ấy đi. Sớm muộn gì thì anh cũng phải trở về bên tôi thôi.

- Tôi sẽ không bao giờ làm như thế đâu. Tôi chưa bao giờ và cũng không khi nào công nhận hôn ước giữa chúng ta cả.

- Anh.....hừ, cứ chờ xem.....

Cô gái bỏ đi khá xa rồi, nó mới lên tiếng :

- Anh buông tay ra được rồi đó. Và thôi mang tôi ra làm bia đỡ đạn đi.

Anh cười gượng gạo :

- Ồ, thật xin lỗi.

Nó quay mặt đi :

- Anh bảo với tôi là chưa có bạn gái, xạo thật!

Anh tỉnh bơ :

- Thì cô gái ấy có phải bạn gái tôi đâu. Cô cũng nghe cả rồi đấy. Ah, cô mua xong rồi à? Đưa đây tôi tính tiền cho.

Nó đưa cái giỏ đựng các thứ ra xa tầm tay anh :

- Tôi tự thanh toán!

Rồi vượt lên trước. Anh đủ thông minh để hiểu raq nó đang nghĩ gì. Anh chạy lên và giật lại cái giỏ từ tay nó :

- Cô giận à? Nếu muốn, cô có thể làm bạn gái tôi mà. Tôi đâu có hẹp hòi, sẵn sàng thu nhận cô ngay.

Nó tức đến nghẹn họng. Gì chứ? "Sẵn sàng thu nhận ngay"? Anh xem nó là gì?

10 phút trôi qua ở quầy thu ngân. Anh chau mày :

- Lạ thật! Tôi nhớ cô ta mua ít lắm mà, sao tính mãi mà không hết vậy ta?

Cô nhân viên của quầy che miệng cười :

- Anh làm cô bé nổi giận à?
- Cũng gần như thế. Nhưng sao nào?
- Tôi nghĩ.....anh nên nhìn ra sau đi.

Anh làm theo và suýt té xỉu. Gì thế này? Nó đang hùng hổ huơ hết tất cả các thứ mà nó thấy và cho vào giỏ. Anh vội vàng kéo tay nó lại :

- Cô làm ơn thôi đi mà. Nếu cứ như thế này thì tôi trở thành kẻ mắc nợ mất. Ôi trời ơi.....hai tháng lương của tôi.....

Thấy anh than dữ quá, nó mới bỏ lại hết những thứ vừa lấy.....

Tôi không sao ngăn được tiếng cười khi nghe qua chuyện. Nó nhìn đồng hồ :

- Tới giờ em phải đi rồi.

Tôi nhìn lên :

- Thế à? Ừa, tạm biệt em. Hy vọng mai em lại ghé.
- Chắc chắn rồi, em không thể nào không tới quán trà được. Chị cứ yên tâm....

Part 6

Cũng vào đêm hôm đó, anh đã gọi nó ra.....

Nó có vẻ bức bối :

- Có chuyện gì mà anh gọi tôi ra giờ này? 10h tối rồi.

Anh không trả lời nó mà chỉ cúi mặt nhìn xuống đất. Anh chưa bao giờ có thái độ đó cả. Anh làm sao thế nhỉ? Mặt đất có gì đó cuốn hút anh đến độ anh mãi ngắm nhìn, không còn để ý tới sự có mặt của nó?

Nó cũng không rõ nữa. Nó tiến tới sát cạnh anh :

- Gì vậy?

Thay vì trả lời nó, anh đã làm một chuyện mà nó hoàn toàn bị bất ngờ. Anh ôm nó. Thật chặt. Nó hoảng hồn định gỡ tay anh ra thì anh đã lên tiếng :

- Làm ơn.....cứ như thế này đi. 3 phút thôi cũng được.

Lời lẽ của anh chẳng có sức thuyết phục chút nào. Nhưng không hiểu sao chúng lại có thể làm cho nó buông tay xuống nhỉ? Ấm thật! Nó cảm nhận được hơi ấm từ người anh dây sang nó. Nó chợt nhận ra rằng, thì ra đã từ rất lâu, nó luôn mong mỗi điều đó, mong được ngã vào vòng tay của anh. Tại sao? Để làm gì? Nó hoàn toàn không biết. Và tự dưng lúc này, nó mong anh đừng bảo là 3 phút, mà cứ bảo là cả buổi tối, nó cũng không từ chối.

Anh đã buông nó ra. Quả thật là nó có hơi thất vọng một chút. Nhưng cái đó không làm nó cảm thấy bất khoan bằng hành động không bình thường này của anh. Nó hỏi :

- Có.....có chuyện gì vậy?

Anh chưa vội trả lời nó ngay :

- Xin lỗi.....

Cả hai tự dưng im lặng. Phải một lúc sau, nó mới hỏi tiếp một câu nữa :

- Tôi.....bộ tôi dùng đúng nhãn hiệu sữa dưỡng da mà anh thích hả? Hay dầu gội? Ah, tôi xài Clear đó nha!

Anh cũng phải bật cười, mặc dù tình hình này không nên cười :

- Cô thật là.....sao lại như thế chứ. tôi có chuyện quan trọng muốn nói nên mới gọi cô ra đây.

- Quan trọng? Anh nói đi. - Nó cố ý hạ thấp giọng, như thể không muốn ai nghe thấy cả hai đang nói về cái gì

Anh nhìn nó, cái nhìn khiến nó phải đảo mắt đi chỗ khác để khỏi đụng phải mắt anh. Anh nói :

- Mai tôi sang Mỹ rồi.

Nó giật mình :

- Sao cơ? Mía à? Nhanh vậy? Anh.....ơ.....không báo trước cho tôi?

Nó nghe tim mình thất lại, giọng nói pha chút đắng cay. Nó phát hiện mình hoang mang một cách bất thường. Nhưng mà....thật sự nó không tìm được cảm xúc của mình. Anh nhìn đi chỗ khác.

- Tôi cũng vừa hay tin này. Ngay khi chấm dứt cuộc nói chuyện qua điện thoại với giám đốc, tôi đã gọi cho cô. Cô không cần ra tiễn đâu, vì cô còn phải đi học mà.

Lại im lặng. Nó không biết phải nói gì với anh lúc này nữa. Vui vẻ chào tạm biệt anh? Tỏ ra lưu luyến để anh đừng đi?

- Tôi....thật ra tôi muốn nói điều này với cô từ lâu lắm rồi. Cô biết không? Ngày đầu tiên tới quán trà, trong tâm trạng buồn chán tuyệt vọng, tôi đã bị tiếng cười của cô thức tỉnh. Từ đó trở đi, tôi thường xuyên ghé quán để mong gặp cô, nghe được giọng nói của cô. Lúc cô làm quen tôi, tôi rất vui. Nhưng mà.....lòng tự trọng của một người con trai, không cho phép một cô nhóc trên mình đã đẩy tôi tới hành động đó. Rồi khỏi quán trà, tôi cứ lo từ nay cô sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi định sẽ thôi không nghĩ tới. Và....thượng đế thật độc ác. Sao cô lại đến quán trà? Lại chờ tôi, lại cho tôi có cơ hội được nghe thấy tiếng cười đó chứ?

Nó nghe tim mình đập mạnh trong lồng ngực. thì ra anh không hề vô tình như nó nghĩ. Anh cũng nghĩ rất nhiều về chuyện của hai người y như nó.

- Trúc Tiên....tôi cứ luôn tự hỏi, em là thiên thần hay ác quỷ, cứ ám ảnh mãi cuộc đời tôi. Tâm hồn em trong sáng quá. Tôi không muốn em vì tôi mà phải bận lòng. Với tôi, em....là một người mà tôi thương yêu. À, em vẫn chưa đủ tuổi để nói tới chuyện ấy nhỉ. Tôi không hy vọng gì cả, cũng không mong em chấp nhận tình cảm của tôi. Tôi nói ra chỉ vì mong em hiểu cho tôi. Tôi sẽ rời khỏi đây. Khi quay lại thì chắc mọi chuyện đã thay đổi, có thể lúc đó, em không còn là em nữa. Mong hãy cho phép tôi mang theo bên mình một kỉ niệm về em. Đó là câu nói "I want to make you happy because seeing you smiling make me happy!". Cho phép tôi nhé! Tôi sẽ nhớ mãi câu nói ấy.....

Nó mím môi thật chặt :

- Sao anh không nói sớm chứ?

- Nói ra sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau.

Nó ngược mặt lên nhìn anh, qua làn nước mắt đã trào ra không biết lúc nào :

- Nếu anh nói ra sớm thì.....em đã không ngang bướng như thế. Em.....vì hình như tâm hồn em lỡ nghĩ tới anh rồi.

Một lần nữa, anh choàng tay ôm nó vào lòng. Giọng anh nghe thật lạ, cứ như đó là giọng của một ai khác :

- Hãy chờ anh! Anh hứa, sau một năm sẽ quay về tìm em.

Người nó nóng lên vì nước mắt. Nó gật đầu :

- Vâng! Em sẽ chờ anh. Ở.....quán trà!

Tôi khẽ nhích người lên ghé :

- Vậy là suốt một năm nay, em đã chờ anh ấy? Em tính cứ như thế mãi sao?

Cô bé nhìn ra ngoài cửa :

- Không. Một tuần lễ nữa, em phải theo gia đình sang Canada. Nếu trong một tuần này mà anh ấy không về thì....chị nhắn với anh ấy là : "Hãy chờ em"

Suốt một tuần lễ đó, cô bé vẫn ghé quán. Nhưng quá một ngày sau một tuần, tôi không còn thấy cô bé nữa.

Hai ngày sau, một vị khách lạ đến quán. Anh ta ngồi ngay chỗ mà cô bé thường ngồi, uống đúng thứ trà mà cô bé hay uống - Lục trà chanh. Trùng hợp à? Có lẽ thế. Ch nên, tôi cũng không để mắt tới anh ta.

Mấy ngày liên tiếp như thế rồi. Anh ta đang đợi ai? Có phải là.....

- Xin lỗi. Tôi hỏi anh đôi câu được chứ?

- Ồ, cô cứ ngồi.

Tôi ngồi đối diện với anh ta :

- Anh có quen cô bé nào tên Trúc Tiên không?

Anh có vẻ khẩn trương :

- Vâng. Cô ấy thế nào rồi?

Vậy anh đúng là người trong câu chuyện mà cô bé kể. Tôi nói :

- Trúc Tiên đã sang Canada, nhờ tôi nhắn lại với anh là...hãy chờ cô ấy. Cô ấy đã đợi anh trong một năm qua. Tôi có vinh dự được nghe chuyện của hai người. Anh....anh có cần thêm gì không?

Anh ta cúi mặt buồn bã. Tôi biết là lúc này nên để cho anh ta một mình nên rời đó.

- Xin lỗi anh! Quán chúng tôi sắp đóng cửa rồi.

Anh nhìn lên :

- À.....bao nhiêu tiền vậy cô?

Thanh toán xong, anh ta rảo bước ra khỏi quán. anh cho hai tay vào túi quần, mơ màng ngắm bóng mình in trên đường. Gì thế này? Đó không phải là nó. người mà anh mong nhớ bao lâu nay sao? Nó chạy đến, sà vào lòng anh. Anh rút cả hai tay ra để chào đón nó. Nó đang khóc. Anh biết như thế :

- Anh về rồi. Cuối cùng thì anh cũng đã trở về.

Anh vui mặt vào mái tóc dài thơm lừng của nó :

- Phải. Anh đã về. Nhưng không phải em sang Canada rồi à?

- Em có sang đó. Tuy nhiên, em đã trở lại. Vì em đã hứa sẽ chờ anh.

Anh phì cười :

- Em ngốc quá! Thế em không nghĩ tới là....anh sẽ chờ em sao?!?

Tôi nhìn cả hai qua lớp cửa kính, trong lòng chợt rộn lên một niềm vui. Tôi tin là cả hai, không ai con phải ra đây ngồi chờ nữa. Tự nhiên tôi nhớ tới mùi vị của Lục Trà Chanh : Đắng như nỗi đau khổ của hai kẻ yêu nhau, chát như chông gai trong cuộc sống, chua như sự thốn thức của con tim, và bên cạnh đó còn có vị ngọt sau bao giông bão. Có thể coi đó là hương vị của tình yêu không nhỉ? Nhưng có lẽ phải công nhận một điều rằng "Quán trà là nơi bắt đầu và kết thúc mọi chuyện"